

Arrest

nr. 238 774 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker beschikt over de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland.

1.2. Op 6 februari 2019 diende verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 oktober 2019 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dit verzoeker niet-ontvankelijk omdat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft in Griekenland.

1.3. Bij arrest nr. 231 748 van 23 januari 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekers beroep tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal.

1.4. Op 14 februari 2020 werd aan verzoeker een “*bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming*” (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3. §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[…]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Scnengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om Internationale bescherming genomen en op 23/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“3.1. *Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:*

- *schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*

- *schending van de artikelen 3 en 74/17, § 1 (non- refoulementsbeginsel) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) en 13 (effectief beroep) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000;*

- *schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de hoorplicht zoals neergelegd in het artikel 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 en van de zorgvuldigheidsplicht ;*

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten gegarandeerd aan verzoekende partij en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17).

Artikel 19, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd incorporeert onder andere EHRM 17 december 1996 in zake Ahmed vs. Austria en EHRM 7 juli 1989 in zake Soering (Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C, 303/02)) luidt:

«2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.»

Artikel 74/17, § 1 (non-refoulementsbeginsel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot teruggeleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbeginsel. [...]»

3.2.

3.2.1. *Met betrekking tot de nietigverklaring*

Verzoekende partij betwist het gezag van gewijsde van het arrest nr. 231.748 van 23 januari 2020 niet.

Het voormelde arrest stelt evenwel het interstatelijk vertrouwensbeginsel berust op een weerlegbaar vermoeden. Dit vermoeden wordt weerlegd wanneer er sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (zie stuk nr. 3, RW 23 januari 2020, nr. 231.748, § 2.3.5.) :

(...)

In casu is dit het geval om twee redenen.

Ten eerste. Terwijl reeds één miljoen migranten Griekenland sinds 2015 binnenkwamen (zie stuk nr. 5) heeft het recente optreden van Turkije in Syrië ertoe geleid (zie stuk nr. 7) dat in de laatste maanden Griekenland wordt overspoeld door vluchtelingen met het gevolg dat de bufferkampen op de Griekse Egeïsche eilanden 800% overbezet zijn (zie stuk nr. 6) waarbovenop het plan om 14.750 kandidaat-asielzoekers naar het vasteland over te brengen (zie stukken nrs. 4 en 7) op zwaar verzet van de lokale gemeenschappen heeft geleid (zie stuk nr. 7) en meest recent de onvrede van de inheemse bevolking in de openbare ruimte gewelddadige uitdrukkingen kreeg (zie de stukken nrs. 6 en 7).

Ten tweede. Ingevolge de toenemende aversie voor de vluchtelingen als bepaalde groep ook al zijn zij erkend zoals verzoekende partij heeft de regering een strengere asielwet aangenomen die de subsidiaire bescherming inkort tot één jaar en die recent van kracht is geworden (zie stuk nr. 8).

Beide ontwikkelingen en feitelijke vaststellingen zijn dermate zwaarwegend dat zij de bijzonder hoge drempel overschrijdt waardoor het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer kan aangehouden worden.

Verwerende partij vanuit haar wettelijk opdracht en ingevolge de positieve verplichtingen die op haar rusten ingevolge de meer voordelige internationale bepalingen die verzoekende partij beschermen na te

gaan of in de periode tussen het arrest van uw Raad van 23 januari 2020 en haar bestreden beslissing de omstandigheden niet dermate waren gewijzigd dat haar beslissing tot de schending van het verbod op refoulement zou leiden minstens diende wanneer zij voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing die verzoekende partij rechtstreeks en persoonlijk schaadt of kan schaden te horen.

Horen betekent minstens dat verwerende partij aan verzoekende partij voorafgaandelijk aan haar bestreden beslissing verzoekende partij de mogelijkheid biedt om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980).

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing zonder gehoor noodzakelijk maken.

Door geen gehoor te verlenen of enig onderzoek te voeren daarinbegrepen minstens de gelegenheid te geven om de nodige bewijsstukken in tegenspraak te laten voorleggen ter voldoening van de voorwaarden van artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 te voeren schendt verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur. Indien verzoekende partij was gehoord dan had zij de hoger besproken ontwikkelingen die zij documenteert kunnen voorleggen en kunnen beargumenteren.

Schending van de hoorplicht en artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Schending van de ingeroepen middelen.

De ingeroepen motieven van de bestreden beslissing kunnen in de context van besproken ontwikkelingen op zich niet volstaan o de bestreden beslissing te schragen.

Schending van de motiveringsplicht. Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement en de zorgvuldigheidsplicht.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnorm artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet wijzigen of inperken.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629) .

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. Na een theoretische duiding van de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker *in concreto* aan dat de situatie in de kampen in de Griekse eilanden zeer slecht is en dat de tegenstand tegen vluchtelingen in Griekenland toeneemt. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of tussen het arrest van de Raad van 23 januari 2020 en het thans bestreden bevel de omstandigheden in Griekenland niet dermate zijn gewijzigd dat de beslissing tot een schending van het verbod op refoulement zou lijden, die verzoeker ernstig zou schaden.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 23 januari 2020, terwijl de bestreden beslissing werd genomen op 14 februari 2020, met andere woorden ongeveer een drietal weken later. Verzoeker heeft naar aanleiding van het arrest van 23 januari 2020 wel degelijk de gelegenheid gehad om de omstandigheden en de elementen met betrekking tot de schending van fundamentele rechten in Griekenland aan te brengen. Waar verzoeker thans beweert dat de situatie in Griekenland in die mate veranderd is dat een nieuwe toetsing aan artikel 3 van het EVRM of aan artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zich opdringt, komt het verzoeker toe hiervan een begin van bewijs aan te brengen. Verzoeker beperkt zich evenwel tot het opwerpen van een algemene hypothese die geenszins aannemelijk wordt gemaakt.

Voor het overige verliest verzoeker zich in het middel in tal van bespiegelingen omtrent de door hem aangehaalde rechtsregels, doch deze worden op generlei wijze in verband gebracht met de bestreden beslissing, noch wordt in het middel uiteengezet hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels *in casu* schendt. Het middel is, wat dat betreft, onontvankelijk.

In de mate verzoeker in het middel concrete grieven aanvoert, is het, zoals hoger besproken, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT